

နေရင်သော်

အမှန်တရားရဲ့ တံခါးချပ်

အခန်း(၁)

အသိစိတ်ကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က ထိန်းချုပ်ထားသည့် အလား ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တောင့်ကြီးဖြင့် လူတစ်ဦး၏ ဦးဆောင် ခေါ်သွားရာ နောက်ကို တေဇာမင်း လိုက်လာ နေမိသည်။ ။ အမှောင်ထုကြီး စိုးထားသော ညဉ့်နက်ကြီး ထဲတွင် လမ်း၌ သူရယ် ထိုသူရယ်မှ တပါး အခြား တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူနေထိုင်ရာ မြို့လေးနှင့် ဝေးသည် ထက် ဝေး လာပြီး တောနက်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုသူသည် တောက်နက်ကြီး ထဲတွင် ထီးထီး မားမားကြီး ရှိနေသော ကြီးမားပြီး ချုံနွယ် ပိတ် ပေါင်း ထူထပ်စွာ တွယ်ကပ် နေသည့် အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်တန့် လိုက်သည် ။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ၏ ဘက်သို့ လှည့် လာပြီး ပြုံးပြ လာတော့သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ထိုသူ၏ အပြုံးများက အသက်မဲ့ နေသည် ဟု တေဇာမင်း ထင်မိသည်။ ။ ထိုသူသည် အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်သာ ရှိပြီး ခန့်ညားသည့် ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင် ထားသည် ။ ထိုသူကို ကြည့်နေမိရင်း သူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေသလို တေဇာမင်း ခံစား နေရသည်။ ။ ရုတ်တရက် အိပ်မက်မှ တေဇာမင်း လန့်နိုး လာခဲ့သည်။ ။

"ငါအိပ်မက် မက်ပြန်ပြီ"

သည် အိပ်မက်သည် သူ သိတတ်စ အရွယ်မှ စ၍ ယခု အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်သို့ ရောက်နေသည့် တိုင်အောင် မကြာမကြာ ဆိုသလို မက်လေ့ရှိသည်။ ။ ဘာကြောင့် သည် အိပ်မက်ကို မက်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကိုမူ သူစဉ်းစား၍ မရခဲ့။

အိပ်မက်ထဲက လူကရော ဘယ်သူ များ လဲ သူဘာကြောင့် ထိုလူကိုပဲ ထပ်ခါ တလဲလဲ အိပ်မက် မက်နေ ရတာလဲ။ အတွေး : တွေ နှင့် တေဇာမင်း အိပ်၍ မရတော့ပေ။ ပေါ့ပါး သွက်လက်သော ခြေလှမ်း စိုးရိမ်မှုတို့ အလျဉ်း မရှိတော့သော မျက်နှာဖြင့် တေဇာမင်း တစ်ယောက် ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာ လိုက်၏။

သူ့လိုပဲ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အားလုံးကလည်း ယနေ့ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်ကို ဖြေဆိုလို့ ပြီးပြီမို့ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျော် ပါးပါးဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲမှ တိုးဝှေ့ ထွက်လာ နေကြသည် ။

ကျောင်းဝင်း အပြင်ဘက် တွင် တော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား များကို လာကြို ကြသော ကျောင်းသား မိဘများ လည်း စည်ကား နေလေသည် ။

ကျောင်းဝင်း အပြင်သို့ ရောက်သည် နှင့် သူ့အား အားရပါးရ ပြုံးပြကာ လက်ယမ်း ပြနေသော ဖခင်ဖြစ်သူကို တွေ့ လိုက် ရသည့် အတွက် တေဇာမင်း အရမ်းကို ကျေနပ် ပီတိ ဖြစ်သွားရသည် ။

"ဖေဖေ လာကြိုတယ်"

မလာကြိုစဖူး အလာထူးသော ဖခင်ကို တေဇာမင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ ဦးအောင်စိုးလည်း သားဖြစ်သူ တေဇာမင်းကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

...

"ဖြေနိုင်ရဲ့ လား သား"

"အေးဆေးပါ ဖေဖေရ ... ဟဲဟဲ"

"သားကို ဖေဖေ ယုံပါတယ်ကွာ ... ကဲ ပြန်ကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားလေး ထိုးရပ် လိုက်သည် နှင့် တေဇာမင်း ကားပေါ်မှ အမြန် ဆင်းလိုက်ပြီး အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနေသော မိခင်ကို အားရပါးရ ဖက်ထား လိုက်၏။

"ကြည့်ပါဦး သူ့မေမေကို ချဲ့နေတာ"

"ဟုတ်တယ် ကိုရေ ကို့သားက တကယ့် ချွဲစိန်လေး"

"ဟား ဟား ဟုတ်ပါ့ကွာ"

"စာမေးပွဲကြီးလည်း ပြီးပြီ စာတွေ လည်း အကုန် ဖြေနိုင်လို့ သား အရမ်း ပျော်နေလို့ ပါ"

"သား ဒီထက် ပိုပျော်သွားမဲ့ဟာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်ကွ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာများ လဲ ဖေဖေ"

"ကားဂိုဒေါင်ထဲကို ဝင်ကြည့် လိုက်လေ သား"

ဖခင် စကားအတိုင်း ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ တေဇာမင်း သွားလိုက်၏။ ထိုအခါမှာ တော့ သူ့အရမ်း လိုချင်နေသည့် CB 150R အနက်ရောင် နောက်ဆုံးပေါ် ဆိုင်ကယ်လေး တစ်စီးကို တွေ့ လိုက် ရသဖြင့် တေဇာမင်း အရမ်းကို ဝမ်းသာသွား၏။

"သား အရမ်း လိုချင်နေတဲ့ ဆိုင်ကယ်လေးပဲ"

"ဖေဖေ သိတာပေါ့ သားမေမေက ကျောင်းတက် နေတုန်း ဝယ်မ ပေးပါနဲ့ ဆိုလို့ စာမေးပွဲ ပြီးတဲ့ နေ့မှ ဝယ်ပေး ရတာပဲ သားရေ"

"ဒီနေ့တော့ အရမ်း ပျော်သွားပြီဗျာ"

လိုချင်တာ ရသွား၍ အရမ်းကို ပျော်ရွှင် နေသော သားဖြစ်သူကို ဦး အောင်စိုးနှင့် ဒေါ်ယမင်း ကြည့်ပြီး ကြည်နူး ပီတိ ဝေဆာ နေလေသည်။

ဆိုင်ကယ်ရီပြီ ဆိုသည် နှင့် တေဇာမင်း တစ်ယောက် အိမ်မကပ် တော့ချေ။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် တစ်နေ့ကုန် အပြင်တွင် လျှောက်လည် နေတတ်၏။ ယခုလည်း ဆိုင်ကယ် ပြိုင်မောင်း ကြမည်ဟု ချိန်းထားသ ဖြင့် မနက် စောစောတွင် ပဲ သူငယ်ချင်းတွေ ဆီ တေဇာမင်း ထွက်လာ လိုက်၏။

"နေရာကို သတ်မှတ်ပြီးပြီ ဆိုတော့ ဝမ်း တူး သရီး ရေတာနဲ့ စထွက် လို့ ရပြီ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲလား"

"အဆင်သင့်ပဲဟေ့"

တေဇာမင်း အပါအဝင် ပြိုင်မောင်း ကြမည့် ဆယ်ယောက် စလုံး အ ဆင်သင့် စက်နှိုးကာ ရေတွက်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေ ကြသည်။

"ကဲ စမယ် ရယ်ဒီ ဝမ်း တူး သရီး"

ဂူး ... ဂူး ... ဂူး ...

ရေတွက်သံ အဆုံး ဆိုင်ကယ်များကို တစ်ဟု နှံ့ထိုး မောင်းထွက် သွားကြ တော့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် အပြိုင် တေဇာမင်းလည်း အ နိုင်ရလိုစိတ် ပြင်းပြကာ မြန်သည် ထက် မြန်အောင် မောင်းနေမိပြီး လမ်းက အနည်းငယ် ကြမ်းသည့် အတွက်လည်း သတိထား နေရသည်။

အောက်ဘက်တွင် အံ့မှိုင်းမှိုင်း တောအုပ်ကြီး ရှိနေသော လမ်း ကျဉ်းကျဉ်း လေးသို့ သတိကြီးစွာ ထားပြီး တေဇာမင်း ဖြတ်မောင်း လာ နေလေ၏။ ထိုစဉ် သူ့ရှေ့ တည့်တည့် လမ်းအလယ်တွင် အမျိုးသား တစ် ဦးကို ဘွားခနဲ့ တွေ့ လိုက် ရသဖြင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွား ပြီး တိုက်မိမည် စိုးကာ ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးသို့ အမြန် ထိုးချ လိုက်တော့ သည် ။

ဝေါ ...

ဆိုင်ကယ် အရှိန် အလွန် ပြင်းသည့် အတွက် မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ဆိုင် ကယ်၏ ခေါ်ဆောင်ရာ လမ်းဘေးရှိ ချောက်ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် အတူ တေဇာမင်း လိုက်ပါ လာတော့သည် ။

ဝေါ ...

ဒုန်း ...

ဂျိမ်း ...

ချောက်အောက်သို့ အရောက်တွင် တော့ ဆိုင်ကယ် တခြား လူ တခြား စင်ထွက်သွားပြီး ဘယ်ဘက်လက် တစ်ချောင်းလုံး စူးခနဲ့ နာကျင် သွားသည် ကို တေဇာမင်း ခံစား လိုက်မိသည် ။

"အား ကျွတ်ကျွတ်"

ဘယ်ဘက်လက် လှုပ်၍ မရတော့၊ အဆစ် လွဲသွားခြင်းပင်။ အားယူ ကာ တေဇာမင်း ထလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ သွားလိုက်သည် ။ ချောက် သို့ ကျသည့် အရှိန်ကြောင့် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးလုံး ရစရာ မရှိတော့ အောင်ကို စုတ်ပြတ် သတ်သွားသဖြင့် နှမြောတသ ဖြစ်သွားရသည် ။ လူ က လက်ဆစ် လွဲရုံမှ လွဲ၍ ကြီးကြီးမားမား ဘာဒဏ်ရာမှ မရသည် ကိုပဲ

အံ့အားသင့်နေ မိပြီး ကံကောင်းသည် ဟု လည်း တေဇာမင်း ထင်မိသည် ။ သူ့အခု ရောက်နေသည် က သူတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် တောအုပ်ကြီး တစ်ခု၊ သည် နေရာကနေ ဘယ်လို ပြန်ထွက် ရမလဲ တေဇာမင်း အကျပ်ရိုက် သွားသည် ။

"ဒုက္ခပါပဲ ငါဘယ်လို ပြန်ထွက်ရမလဲ"

ခန့်မှန်း၍ ထွက်ပေါက် တွေ လိုငြား တေဇာမင်း ထွက်လာ လိုက်သည် ။ အချိန်သာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လာသည် ထွက်မည့် လမ်း အခုထိ မတွေ့ သေး၊ လက်ကလည်း လှုပ်၍ မရ နာကျင်နေပြီး လူလည်း မောပန်းလာခဲ့သည် ။

"မဖြစ်ဘူး နေမဝင်ခင် လမ်းတွေ အောင် ရှာရမယ်"

အားတင်းကာ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာရင်း လမ်းကို ရှာနေလိုက်သည် ။ ထိုအခါမှာ တော့ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းတွေ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက် တွယ်ကပ်နေသော အိမ်အဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

"ဟင် ဒီ ... ဒီအိမ်က ငါအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ တွေ့ နေရတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ"

သူ့အမြဲလိုလို အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ မြင် နေရသည့် အိမ်ကြီးကို ယခု လက်တွေ့ တွေ့ မြင် လိုက်ရသဖြင့် တေဇာမင်း အံ့အားသင့်၍ မဆုံး ဖြစ်သွားရသည် ။ ထို့နောက် ဆိုင်ကယ် မောင်းလာစဉ်က လမ်းတွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော ထိုလူသည် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ နေရသည့် အမျိုးသားနှင့် တူသလိုလို တေဇာမင်း ထင်မိသည် ။ ဒါက တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုပေလဲလား။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် တစ်စုံ တစ်ယောက်က တိုက်တွန်း နေသလို

ခြေလှမ်းတို့ က ထိုအိမ်ကြီး ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်း၍ သွားနေ လိုက်မိသည်။ ။ ထို့နောက် ချုံနွယ်တွေ ကပ်၍ ပေါက်နေသော တံခါးကို သတိကြီးစွာ ထားပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ကျွန်း ...

အဖွင့်အပိတ် မလုပ်တာ ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးမှာ "ကျွန်း"ခနဲ အသံကြီး မြည်ပြီးမှ ပွင့်လာခဲ့၏။

အထဲတွင် မှောင်နေသဖြင့် ဘာမှ မတွေ့ရ၊ တေဇာမင်း အရဲစွန့်ကာ လှမ်းဝင် သွားလိုက်၏။ အထဲရောက်ပြီး တစ်ခဏ အကြာမှာ တော့မျက်လုံးက အမှောင်ကို ကျင့်သား ရသွားပြီး အိမ်ထဲမှ အရာများကို မြင်တွေ့ လာခဲ့၏။ သူရောက်နေ သည် က ဧည့်ခန်းဟု ထင်ရသော အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခု၊ သစ်သား စားပွဲ ပတ်လည်တွင် သစ်သား ကုလားထိုင်ကြီး လေးလုံးရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တော့ လက်ရာ သေသပ် လှပသော သစ်သားဖြင့် ထုဆစ် ထားသည့် ဂဠုန် ပန်းပုရုပ် တစ်ခု။

တေဇာမင်း သေချာ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် ကနုတ်တွေ ထွင်းထားသော နံရံကို တွေ့ လိုက် ရပြန်သဖြင့် အနီးကပ် သွား၍ ကြည့်လိုက်၏။ အနီးကပ် ကြည့်မှ ထိုပန်းကနုတ်၏ လက်ရာမှာ အလွန်တော်သည့် ပညာရှင် တစ်ဦး ပြုလုပ် ထားသည် မှန်း သိသာလှ၏။ လှပ သေသပ်ပြီး လက်ရာ အလွန် ကောင်းမွန်လှသည်။ ။

ပန်းကနုတ်များကို သေချာ ကိုင်ကြည့် လိုက်သည့် အခါမှာ တော့ ထို နံရံသည် အနည်းငယ် ဟသွားသဖြင့် ရိုးရိုးနံရံ တစ်ခုမဟုတ်ဘဲ တံခါးတစ်ချပ် ဖြစ်နေမှန်း တေဇာမင်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ် ထပ်မံ တွန်းဖွင့် လိုက်ပြီး အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဂျိမ်း ...

"ဟင်"

အထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်သည် နှင့် တံခါးမှာ "ဂျိမ်း"ခနဲ မြည်ကာ ပြန်လည် ပိတ်သွား သဖြင့် တေဇာမင်း လန့်သွား မိသည်။ ။ ထိုစဉ် စူးရှသော အလင်းတန်းကြီး တစ်ခုက သူ၏ မျက်နှာဆီကို ထိုးကျ လာသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ကာထား လိုက်ရသည်။ ။ တစ်ခဏ အကြာတွင် တော့ ထိုအလင်းတန်းကြီး ကွယ်ပျောက် သွားပြီး သူ့ရှေ့တွင် ဖြောင့်ဖြူ နေသော လမ်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ ။

"ဟင် ဘယ်လိုလုပ် ဒီလမ်းကြီးက ပေါ်လာ ရတာလဲ"

တေဇာမင်း အံ့အားသင့်မှုနှင့် အတူ ထိုလမ်းမကြီး အတိုင်း လျှောက်သွား လိုက်၏။ တစ်ခဏ အကြာတွင် တော့ လမ်းမကြီး ဆုံးသွားပြီး တောအပြင်ဘက် လမ်းတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ ထိုလမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် ဆိုင်ကယ်မောင်း ပြိုင်ရာတွင် ဖြတ်လာသော လမ်းဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာ သွား၏။

"လမ်းရှာတွေ့ ပြီကွ"

ဝမ်းသာ အားရဖြင့် လမ်းအတိုင်း ပြန်လာ ခဲ့လိုက်၏။ သူလာသော လမ်းတစ်လျှောက်သည် အရင်လို မဟုတ် ပြောင်းလဲ နေသည် ကို တေဇာမင်း သတိထားမိသည်။ ။

"လမ်းက အရင်လို မဟုတ်တော့ သလိုပဲ ငါစိတ်ထင်တာ ပဲလား"

ပြီးလျှင် သူတွေ့ မြင် ရသည့် အဆောက်အဦတွေ အကုန်လုံးက အရင်လို မဟုတ် သစ်လွင် တောက်ပ နေသည်။ ။ သေချာတာက တစ်ခုခု ပြောင်းလဲနေသည်။ ။ သည် လိုနှင့် သူနေထိုင်သည့် အနီးနား ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ မြင်မြင်သမျှ အရာတွေ အားလုံးက သူ့အတွက် အ

စိမ်း သက်သက် ဖြစ်နေသလို ခံစား နေရသည် ။ ထူးဆန်းစွာ ပတ်ဝန်းကျင် အနေထားကို စူးစမ်း ကြည့်နေသည် မှာ လက်က ဒဏ်ရာ ကိုပင် တေဇာမင်း မေ့နေမိသည် ။

ထို့နောက် သူ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ ခဲ့တော့သည် ။ ထိုအခါတွင် သူပို၍ အံ့အား သင့်သွားရသည် ။ အိမ်မှာ ယခင် သူနေနေကျ အိမ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆောက်ပြီးတာ မကြာသေး သလို သစ်လွင် တောက်ပ နေလေသည် ။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေ အိမ်ကို ပြန်ပြင် ထားတာလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အချိန် ခဏလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြင်လို့ ပြီးမှာ လဲ ငါအိမ်မှာ မရှိတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးတာ၊ ဒါဆို အိမ်က ဘာလို့ အသစ်လို ဖြစ်နေ ရတာလဲ၊ ဘာတွေ လဲကွာ တစ်ခဏလေး အတွင်းမှာ ဘာလို့ အများကြီး ပြောင်းလဲ သွားရတာလဲ၊ ဆိုင်ကယ် မှောက်ပြီး ငါပဲ ရူးသွားတာ များလား"

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ လိုက်သည် ။ အိမ်ထဲရှိ ပရိဘောဂနှင့် အခြား အသုံးဆောင် ပစ္စည်းများ မှာ လည်း အကုန် ပြောင်းလဲ နေပြန်သည် ။ တေဇာမင်း ဘာမှ စဉ်းစား မနေတော့ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ၏ အခန်းဆီသို့ တက်သွား လိုက်သည် ။

"ဟင် ဘာတွေ လဲကွာ တောက်"

အခန်းထဲတွင် ပြန့်ကျဲနေသော ကလေး ကစားစရာ အရပ်များ ၊ အိပ်ရာခင်း၊ စောင်နှင့် အခန်း အပြင်အဆင်တွေ ကလည်း ကလေးအခန်း သဖွယ် ပြောင်းလဲ နေပြန်သည် ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲ ချလိုက်၏။

"အား ကျွတ်ကျွတ်"

အိပ်ရာပေါ်သို့ အကျတွင် လက်ကို ထိမိသွားသော အခါ နာသွားသဖြင့် အနာကို သတိ ရသွား၏။

"ဟူး ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြန်လာမှ ပဲ ဆေးခန်း သွားရမယ်"

တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ရာထဲ လှဲလိုက်သည် နှင့် တစ်ခဏ အကြာတွင် တေဇာမင်း တစ်ယောက် အိပ်မော ကျသွား တော့သည် ။
